

Øjeblikket, forekommer der mig at være al mulig Grund til indtil videre at udsætte et økonomisk saa stort Foretagende, hvis Igangsættelse ikke er absolut paakrævet i dette Øjeblik, og hvis Rentabilitet jeg i hvert Fald ingen særlig stor Tro har til. En Kendsgerning er der allerede at bygge paa, nemlig den, at medens Forslaget oprindelig regnede med en Udgift af 38 Mill. Kr., er vi i Januar Maaned naaet op paa 43,5 Mill. Kr., og hvis jeg hørte rigtigt, var det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen inde paa, at vi med de nugældende Priser vilde naa op over 50 Mill. Kr. Man vil altsaa se, at medens man oprindelig havde tænkt sig en Forrentning af ca. 10 pCt., vil man allerede nu være kommet ned i Nærheden af 5—6—7 pCt., hvis de Tal, der her er nævnt, skal lægges til Grund.

Det, som er det vanskeligste af det hele, er, at vi paa nærværende Tidspunkt er i en meget usikker Stilling med Hensyn til det Prisgrundlag, vi har at bygge paa. Det forekommer mig, at der kunde være al Grund til at udsætte Afgørelsen, indtil vi kommer ind i mere rolige økonomiske Forhold, og navnlig indtil det er lykkedes at fæstne den danske Kronens Værdi. Saa længe det nemlig ikke er sket, løber vi en stor Risiko, idet vi bygger Broen paa en Tid, hvor den danske Krone er af ringe Værdi, og hvor derfor Udgiften bliver betydeligt højere end beregnet, betydeligt højere end de Tal, der her er nævnt, saa at vi faar en meget større Forrentningsudgift, end man oprindelig havde tænkt sig.

Vi bygger derfor baade i økonomisk og i teknisk Henseende paa et noget usikkert Grundlag. Det, jeg ønsker, er, at man udsætter Spørgsmaalets Afgørelse til bedre Tider, og navnlig indtil den danske Krone er fæstnet, saa vi ved, hvad vi prismæssigt har at bygge paa. Jeg tror personlig paa den danske Krone. Jeg tror, at det ikke alene skal lykkes at fæstne den, men ogsaa at hæve den op til dens naturlige Værdi. Jeg tror, vi har et sundt økonomisk Samfund med en sund økonomisk Produktion, om end maaske med et vel stort Forbrug og maaske med en noget manglende Tro paa os selv og paa den danske Krone. Jeg er aldeles ikke i Tvivl om, at det danske Folk vil være i Stand til at hæve Kronen op til dens naturlige Værdi, naar det vil staa sammen derom. Men det er muligt, at der for Tiden trænges til en Haandsrækning for at faa en Hævning af den danske Krone. For mig er der ingen Tvivl om, at en gennemført Økonomi saavel i Statsforvaltningen som i den kommunale Forvaltning og i Pri-

vathusholdningen er det eneste virkningsfulde Middel i Forbindelse med en øget Produktion og en øget Eksport.

Men vil man gennem Statsforanstaltninger nedbringe det private Forbrug — og det er vel alligevel til syvende og sidst det, man tager Sigte paa gennem alle de Forslag, der hidtil er fremsat for at hæve og fæstne Kronens Værdi —, mener jeg ogsaa, Befolkningen maa kræve, at Staten viser Resignation, hvor der er Tale om Lovforslag, som medfører betydelig forøgede Udgifter for den danske Stat. Da man har meget vanskeligt ved at bringe Statens Budget nedefter, fordi Udgifterne i saa høj Grad er baandlagt i Kraft af vedtagne Love, er det efter min Mening saa meget mere nødvendigt, at man udviser Forsigtighed med Hensyn til Udgifter, som ikke allerede er vedtaget af Rigsdagen, og som der er Mulighed for at udsætte. Naar man ser de Bemærkninger, der er gjort ved denne Sags Behandling, synes det at fremgaa, at Broen vil kunne bygges paa kortere Tid end de oprindelig nævnte 10 Aar; det lader til, at den vil kunne bygges i Løbet af 6—7 Aar eller deromkring. Jeg synes, at dette afgiver et udmærket Grundlag for at udsætte Afgørelsen af dette Spørgsmaal et Aar eller to, indtil vi er kommet ind i mere rolige økonomiske Forhold. Selv om Staten selvfølgelig ikke kan skyde alle nye Opgaver fra sig, er i alt Fald et Spørgsmaal som dette af den Art, at vi ikke alene kan udsætte Afgørelsen deraf, men at vi ogsaa bør udsætte den indtil bedre Tider.

Jeg hilser med Glæde, at man har taget Spørgsmaalet op om Udsættelse af Jernbanen fra Aarhus til Randers og af Dobbeltsporet fra Randers til Aalborg; men jeg finder det ikke nødvendigt, at det kædes sammen med Spørgsmaalet om en Lille Bælts Bro. Man maatte kunne enes om, alene for at bringe vore Udgifter ned, at udsætte de to Anlæg, indtil vi taar bedre økonomiske Forhold. Jeg agter derfor, til Trods for at jeg ønsker de to nævnte Anlæg udsat indtil videre, alligevel at stemme mod det her foreliggende Lovforslag ved den endelige Afgørelse.

Det vil ikke være for tidligt at høste Lære af Erfaringer fra tidligere. Naar man ser paa de mægtige Anlæg, der blev vedtaget i 1908 og i 1918, Anlæg som den midtsjællandske Jernbane, Godsbanegaarden og Personbanegaarden i Aarhus, de 40—50 Jernbaneanlæg, som blev vedtaget i 1918, og Anlægget af 3 nye Vestkysthavne og en Læmole, kan man efter min Mening med Sandhed sige, at den danske